

Kıyamete Kadar Kardeşiz-6

Nureddin Yıldız'ın Bolu'da tertip edilen konferansıdır.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Dinimizin emirlerinden herhangi biri, mesela namaz ele alındığında, bu işte Allah'ın ve Peygamberi'nin emri dışında hangi iş namaz işi gibi yapılabilir? Mesela Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz namazın her rekâtında rükûyu bir, secdeyi iki defa yapmayı emretmiştir. Dünyada imanı, ameli, ibadeti, Müslümanlar arasındaki kimliği ne olursa olsun kim rükûyu ikiye, secdeyi üçe çıkarabilir ya da bire indirebilir? Elbette hiç kimse.

Bu ne demektir? Anlatmak istediğimiz yalnızca rükûnun ve secdenin bozulamaz ve dokunulamaz olduğu değildir; eğer namazı namaz olarak kılacaksak o ancak Allah'ın istediği şekilde olabilir demek istiyoruz, bundan başka türlüünün adı namaz olamaz. İnsanlar daha fazla sevap kazanmak için rekât başı sekiz secde yapmayı düşünse ve uygulasalar, dört rekâtlı bir namazda sekiz yerine kırk sekiz kere secdeye gitseler yaptıklarına mübarek ve faziletli bir iş denmez, namaz bile denmez. Namazın her rekâtındaki secde sayısını iki yerine dört, sekiz, üç yapmak iki yerine bir yapmak kadar yanlıştır. Allah namazı nasıl dizayn ettiyse o şekilde görmek ister.

Hac ibadetini örnekledirelim: Her sene Mina'da izdihamdan kaynaklanan sıkıntılar yaşanır ve müminler -inşallah- oradaki cefalı ölümleriyle şehitlik mertebesine ulaşarak Allah'a kavuşurlar. Bazen yüz, iki yüz, binlere varan ölüm hadiseleri yaşanabilmektedir. Böyle daracık bir alanda yaşanan izdiham ve ölüm vakaları yerine bir çare üretmeyi düşünsek ve desek ki böyle elim hadiselerin yaşanmaması için herkes üç tane kurban kessin ve şeytan taşlama yerindeki (Cemerat) sıkışıklık meselesi böylece çözülsün... diyebilir miyiz? Bu denebilir mi?

Bütün Müslümanlar'ın ölümü pahasına da olsa Allah'ın o emrinin yerine getirilmesi gerektiği hakikatini hiçbir Müslüman tartışmaz. Çünkü Allah haccı bu şekilde görmek istemektedir. Biz yine kendi kendimize değerli bir iş yapmak istediğimizi düşünerek Arafat'taki vakfeyi dört gün olarak uzatsak bu da aynı şeydir, haccın kuralını bozmaktır. Rabbimiz nasıl görmek istiyorsa öyle yapılacaktır.

Allah'ın oruç dediği ibadet imsak vaktinde başlayıp akşam ezanı ile beraber bitiyor. Bir Müslüman 'daha fazla sevap kazanmak için' dubleks oruç tutsa yani hiç iftar etmeden ertesi günün orucuna devam etse daha faziletli bir iş yapmış olmaz. Rabbimizin görmek istediği, akşam ezanında su içen, yemek yiyen biridir.

Mümin insan, Allah'ın Allah için yapılan bir ibadetini, Allah nasıl görmek istiyorsa öyle yaptığı zaman görevini yerine getirmiş olur. Allah Teâlâ'nın sevap vaat ettiği eylem budur, azı veya fazlası, değiştirilmiş değil. Bunun için de Peygamber aleyhisselamı şablon olarak kullarının arasına göndermiş, onun huzuruna çıkıp "yeteri kadar sevabımız yok; bunun için yemek yemeyi, geceleri uyumayı, evliliği terk edelim" diyene ise Resûlullah aleyhisselam, "Öyleyse benden değilsiniz" buyurmuştu, "çünkü ben geceleri uyuyorum ve evleniyorum."

Bu gayet basit gerçekten anlaşılacak olan şudur:

Peygamber aleyhisselamdan bir zaman sonra dünyaya gelen Müslümanlar, bir insanı mesela "çok değerli, seksen yaşına geldi ama hâlâ evlenmedi" diye, evlenmeyişi örnek bir davranış göstererek yahut evlenmediği gerçeğini görmezden gelerek övemezler. Uykusundan sürekli kisan, sadece kaylule uykusuyla idare eden biri bu yaptığıyla övülemez. Çünkü bu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tepki gösterdiği bir tarzıdır. Onun tepki gösterdiği, listesinde olmayan birini de Müslümanlar övemez.

Hangi ibadeti masaya yatırırsak karşımızda duracak hakikat budur. Aynı şekilde İslamiyet'in bütünü de aldığımızda o bütüne Allah'ın çizdiği biçim her neyse İslamiyet'in o olduğu da bir başka hakikattir. Bu nereden belli olur? Kur'an-ı Kerim, Fatiha suresinden Nas suresine kadar ne buyurmuş, Peygamber

aleyhisselam peygamberliğini ilandan son nefesini verip refik-i âlâya yükseldiği güne kadar ne emretmişse bu iki emirler bütünü, Allah'ın görmek istediği İslam bütünüdür. Tamamladığını ve bizim için beğendiğini buyurduğu İslam bu bütündür.

Müslümanlar günün birinde mesela namazı altı vakte çıkararak İslam'ın bütünlüğüne zarar vermeye kalkışarlarsa Hıristiyanlar'ın düştüğü bataklığın aynısına düşmüş olurlar. Kur'an-ı Kerim'e sözgelimi Buharî'den yirmi hadis ilave etmeye -velev 'Peygamber aleyhisselamın çok değerli sözleri olmaları' kastiyla- kalkışmak da bunun başka bir versiyonudur. İlave veya kısma, bu bakımdan aynı sonuca varır.

Tebük gazvesi esnasında ağır sıcakların da bastırmasıyla müminlerin şehvet güdüsü onları ezecek duruma geldiğinde bir kısmı Resûlullah aleyhisselamın huzuruna çıkmış ve "müsaade ederse erkeklik organlarını imha etme" izni istemişlerdi. Medine'den, ailelerinin yanından dokuz yüz kilometre uzakta ve olağanüstü şartlar altında yaşadıkları buhranla akıllarına başka bir çözüm ve ihtimal gelmemişti. Resûlullah aleyhisselam buna müsaade etmedi. Çünkü Allah kullarını bir bütün içinde, cinsel baskısından komşuluk ilişkilerine, kâfir tazyikinden mümin kardeşlerinin dostluğuyla, anne-baba dertlerinden çocuk sıkıntılarına kadar hayata dâhil her şeyle görmek ve imtihan etmek istiyordu. Cinsel organını imha ederek o ihtiyacını giderdiğini zannetmek sadece Allah'ın muradını değiştirmeye yeltenmek sonucunu getirdiğinden buna da Allah'ın Peygamberi rıza göstermemişti.

Örneğin bizim açımızdan ele alınacak tarafı şöyle izah edilebilir: Mesela bir yerde sel felaketi yaşanıyor, oradaki kardeşlerimize türlü yardımlar için harekete geçmemiz gerekiyor. Ya da bir kardeşimizin ailevi olarak zor durumlar yaşadığını öğrenip ona ailece destek çıkıyoruz. Bir başkası ölüyor ve hanımı dul, evlatları yetim kalıyor; onları kendi evladımız gibi bağrımıza basıyoruz. Üç müminin bir yerde kâfirlerin saldırısı yüzünden sakat kaldığını duyuyoruz ve hemen tedavileriyle ilgileniyoruz... bunları yaparken bizim "insanî ihtiyaçlarımızı gidermek" ya da "insanlığımızı göstermek" gibi bir niyetimiz asla yoktur, olamaz. Olursa o yaptığımızın kıymeti asla kalmaz zaten. **Öğle ezanı okunduğunda bir ses bizi namaza çağırmaktadır, bunu biliriz ve öğle namazını kılmak için seccadenin başına belli bir sebeple geçeriz; işte kardeşlik için verdiğimiz uğraşlar da tam bu sebeple, aynı hareket noktasından gösterilmiş çabalardır. Ne 'insanî' ne de başka bir sebeple değil.**

Bir mümin, başka müminin ihtiyacına, öğle namazının ezanını duyduğu zaman nasıl hareketleniyorsa öyle yetişir. Allah'ın bütün olarak görmek istediği İslamiyet'in içinde namaz nasıl bir yer kaplıyorsa kardeşlik de o bütün içinde yer almaktadır. Müminin mümine kardeşlik sergilemesi de Allah'tan gelmiş parçalardan biridir ve İslam'ın bütünü içinde onsuz İslam'dan söz edilemez.

Aynı sebeple Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin arkasında namaz kılma şerefine erişmiş ve ilk Müslümanlar'dan olma payesine ulaşmış Ebu Zer radiyallahu anh, sözünü ettiğimiz kardeşliği dolaylı şekilde zedeleyecek bir ifadeyi ağzından kaçırdığında, Efendimiz aleyhisselamın onu ikaz edişinde, "(putlara tapan, kendi kız çocuğunu diri diri gömen, şarap içen, insan öldüren kişilerin profili olan) cahiliye karakteri sende hâlâ görülüyor" cümlesini kullanmıştı. Parantez içinde geçen kötü özellikler cahiliye insanının kötü kişiliğinin parçalarıydı ve Peygamber aleyhisselam 'cahiliye' kelimesini kullanırken tabii ki bu sözün arka planındaki anlam derinliğini biliyordu. Nitekim Ebu Zer radiyallahu anh bu cümlelerin muhatabı olduğu esnada ne putlara tapıyor ne çocuğunu gömüyordu. Namazı kılmayan, orucu inkâr eden ve putlara tapan birinde bulunacak türden mikropla anıldı çünkü Resûlullah aleyhisselatu vesselam, namaz kılmamayı ve puta tapmayı hangi suçların listesinde görüyorsa o listenin başlığını söylemişti.

Ebu Zer radiyallahu anh, Bilal-i Habeşî radiyallahu anha "annesinin siyahî olduğu" gerçeğinden yola çıkarak hakaret etmişti ve bu, kardeşliği yıkan bir hareketti. Hadise bize çarpıcı bir hakikati öğretmektedir: Müminin onurunu kırıcı, kardeşliğe yakışmayan bir söz o mümin ve muvahhid insanın ağzından bile çıkmış olsa -henüz öldürme düzeyine gelmemişse de- demek ki mikrop niteliği

bakımından cahiliye hastalıklarının öldürme ile aynı kategoride yer alan kötülüklerinden birini temellendiriyordu.

*

Müminin mümine kardeş olması kesinlikle bir fantezi değildir. Biz birbirimize lütfedip kardeşlik göstermiyoruz. Lütf-ı ilahîyi beklediğimiz için kardeşlik gösteriyor, merhamet görebilmek için kardeşliğe tutunuyoruz. Namaz kılmamakla yüzümüz nasıl kızaracaksa kardeşlerimizle ilgilenmemekle de yüzümüz öyle kızaracaktır. Fakat bu kardeşlik eksenini bombalar altında hayatı tehlikeye girenlere çadır ve un yardımı yapmaktan daha fazlasıyla ve çeşitli tezahürleriyle anlamak gerektiğini tekraren vurgulamış olalım. Çocuğunu eğitmekte çaresiz kalmış ve zihni kilitlemiş mümine yardım için imkân ve çare uzatmak diğer müminin bombalar altındaki imtihanından daha aşağı kalacak bir kardeşlik timsali değildir. Sigara içmemesi için ona minnetle rica etmek de bunun çok çeşitli örneklerinden olabilir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, *“imanın tadına varmış adam, mümin kardeşini Allah’ın hatırı için sevendir”* buyurmaktadır. Diğer iman kavanozunun etrafında dönen ama kavanozun içindeki tada varamayandır. Mümin kardeşiyle ilgilenmeyi Beytullah’ın etrafında tavaf etmek gibi görmek bir mecburiyettir. Bir kardeşinin maddî-manevî eksikliklerinden birini gördüğü zaman insanın üzülmeye, Beytullah’tan düşen bir tuğlaya üzülmeye benzer. Sokakta yürüyen ve bedeninde örtmesi gereken yerleri açan bir genç kıza ya da bir delikanlının uyuşturucuya bulaşarak dünyasını ve ahiretini heder ederken gördüğü zaman müminin hüznü, ciğerini parçalayan böyle bir sıkıntıdır. Mümin olmanın tadına böyle varılabilir, zirveye böyle ulaşılır.

Diğer türlü yalnızca kendi çocuklarıyla, biraz akrabalarıyla, az da memleketlileriyle ilgilenecek teselli bulunduğu insan bunun kardeşlik çerçevesini kapsayan bir hareket alanı olmadığını kesin biçimde bilmelidir. Büyük şehirlerde yaşayanlar, memleketlerindeki köylülerinden biri öldüğü zaman cenazesine katılmak için köye gitmeyi adeta hacca gitmek gibi büyük bir görev addediyorlar, uğraştıkları ne kadar önemli olursa olsun o cenazeye gitmekten daha öncelikli görülüyor. Bu başlı başına yanlış bir iş değil, şüphesiz. Yanlış tarafı, ‘memleketli’ olmayı diğer yönüyle düşündüğümüzde meydana çıkıyor. Aynı köydeki yirmi seneden beri namaz kılmayan köylüsünü yıllardır umursamayan ama cenazeye otobüs dolusu gidenler, otobüs dolusu da olmasın, on kişi bir araya gelip köylerindeki bu türden meseleleri halledilebilir için proje-plan niye yürütmesinler? Bir âlimin köylülerine gelip köylünün namaz sorununu çözmek için halka yardımcı olmasına niye çalışılmasın? Köyünde on yıllardır kumar oyunlar oynanmasına ses çıkarmayan, namaz kılanların sayısının azalmasına el atmayanın esas cenaze olan bu türden manzaralara yüreği acımıyor da cenazelere mi koşturması geliyor?

Onlar da benim akrabamın cenazesine gelmişlerdi diye komşumun cenazesine katılmak, dağıtılan etli pidelerden de karnı doyurmak insanın kendini aldatmasıdır ve melekler insanın niyet hanesine iyilik yazarken böyle şovlara aldanmazlar. Bu kardeşlik değil, olsa olsa ticarettir. Cenazeye gitmenin bir görev olduğu meydandadır ancak o cenaze zor günler geçirirken meydanda olmamak da insanın tutarlılığı için izah edilebilir bir durum değildir. Cenazede “herkes bulunduğu için bulunmak” bir fazilet mi sayılacak! İbret almak için cenazeye katılıyor olsaydın seni defin esnasında sigara içer vaziyette görmezdik! Ölünün çekeceği sıkıntı anlatılırken, üzerine toprak atılırken cep telefonunda iş görüşmesi yürütüyor olmazdın –üstelik ta İstanbul’dan kalkıp cenazeye gelmişsin!

Kardeşliği imanımızın bir parçası görmemek bütün bu meselelerin başlangıcındaki bozuk zemini teşkil eder ve sorunlarımızın çaresi ya da çaresizliği, kardeşliğin nereye oturtularak anlaşılacağıdır. Kış günü sabah namazı kılmak nasıl zorsa kardeşlik de elbette zorluklarla karşılaşacaktır. Ancak sabah namazına gitmek nasıl sevap karşılığıyla ödüllendiriliyorsa Allah’ın rızası için kardeşin cefasına katlanmak da buna benzer bir şekilde ödülle karşılanacaktır.

Kardeşliğimizi böyle konumlandırmadığımız sürece Peygamber aleyhissalatu vesselam Efendimiz'in şu hadis-i şerifine bir anlam veremeyiz:

"Allah kıyamet günü, 'birbirini mümince sevenler nerede?' diye buyuracak ve onları, o gün başka hiçbir gölgenin bulunmadığı Arş'ının gölgesinde misafir edecektir."

Kardeşliğimiz ne sembolik ne göstermelik değildir. Riyaya müsait de değildir. Kurban kesmeye, hacca, sabah namazına benzer bir ibadettir ve bunlar nasıl ki Rabbimizin emriyse kardeşliğimiz de bir emirdir.

*

Müslim'in 2567 numaralı hadis-i şerifini kendi üzerimizde düşünmek ve uyarlamak, şimdiye dek kaçırdığımız fırsatları tefekkür ederek hüzünlenmek önümüzdeki yeni fırsatları değerlendirebilmemiz için şarttır, önemlidir. Elimizdeki nimetleri anlayabilmek için de gayet mühim dersler çıkarabilmemiz mümkündür. Efendimiz aleyhisselamın hadis-i şerifinde anlatılıyor:

Adamın biri, başka köyde oturan bir arkadaşını ziyarete gidiyor. İki köyün ortası sayılabilecek bir yerde karşısına bir adam çıkıyor. Selamlaşıyorlar. Adam yolcuya nereye gittiğini soruyor. O da gitmekte olduğu köyün adını söylüyor. Bunun üzerine adam, orada ne yapacağını sorunca bir dostunu ziyaret edeceği cevabıyla karşılık veriyor. Ziyaret edeceği kişide bir alacağı, beklentisi vesaire olup olmadığını merak eden adama öyle bir iş için değil sırf Allah rızası için gittiğini söylüyor: *"Biz birbirimizi Allah için severiz ve hatırımızı sorarız. Şimdi ziyaret sırası bende olduğundan dostumun yanına gidiyorum."*

Ve bu arada karşısındakine kim olduğunu soruyor. Adam kılığındaki o melek, kimliğini açıklıyor ve yolcuya şöyle diyor: *"Ben Allah'ın meleklerinden biriyim. Allah beni sana gönderdi ve seni sevdiğini, kulluğuna kabul buyurduğunu söylememi istedi."*

Adamın yaptığı ne büyük bir cihat seferinden dönmek ne de hacca gitmek gibi 'büyük' ibadetlerden biriydi; sırtında bir çuval buğday yoktu mesela ya da arkadaşı hasta değildi. Sırf muhabbet etmek için, bir menfaat sağlamak maksadından uzak olarak ziyaretine niyet ediyor. Allah Teâlâ da böyle yapılan işi seviyor, ona destek için meleğini ayağına gönderiyor. Bu kişi namazları, sadakaları sebebiyle böyle bir iltifata muhatap olmuyor; sırf kardeşiyle Allah eksenli buluşma mantığına sahip olduğundan Rabbinin rızasına kavuşuyor.

Zamanımızda da memleket, tarikat, parti beraberliği aramadan ya da yaş yakınlığına dikkat etmeden ve sadece birlikte kelime-i tevhidin ortaklığını paylaşabilmeyi yeterli gören bir kardeşliği sürdürebilmek işte bu rızanın muhatabı olmak anlamına gelir. Evine müminleri menfaat hesabı gütmeksizin davet eden ve misafirliğinde ağırlayan kimsenin sırf kardeşliğin muhabbetini sürdürebilmek için bunu yapması, tekbirle karşılanıp coşkun seller gibi anılması gereken kardeşlik örneklerine yol verecek işlerdendir. Yeter ki ziyarete gidildiğinde balık yemek için gidilmiş olmasın, köfteye kurban edilmiş, maksadı buna sıkıştırılmış bir gidiş olmasın. Köfteler-pirzolalar yensin tabii ama onlar için gidilmesin, ikramın bol olduğu yere daha çabuk gidiliyor olmasın.

Enfal suresindeki "Aranızı hemen düzeltin" emri Bedir kahramanlarına inmiş bir direktiftir. Bu ayetin muhatabı oldukları esnada henüz destan yazdıkları Bedir'den geri dönmemişlerdi bile. Aralarında tartışma çıkınca, Allah Teâlâ onlara "bu kadar mübarek zaferden sonra yaptığınız her şey size mubah" demeden önce aralarını düzeltmelerini emretmişti. Dolayısıyla emredilen adeta şuydu: Bu Bedir vadisinden çıkmadan barışmak zorundasınız.

Nitekim orada hemen barışarak aralarındaki bozukluğu giderdiler de Allah'ın mümin kardeşler kıldığı kimseler olarak Medine'ye geri döndüler. Eğer barışmadan, olduğu gibi devam etseydiler belki Bedir gibi bir büyük amel bile onları kurtaramayacak, şeytan Bedir'i darbelemiş olacaktı.

*

Sabah namazını dünyada kılıp bir daha anca kıyamet gününde karşılığını bulabileceğimiz bir iş olmaktan çıkarıp dünyadayken de işimize yarayacak, kardeşliğimizin pekişmesi ve kuvvetlenmesi için işlev yüklenecik olması, müminler arasındaki bağların güçlendirilmesine bağlıdır. Aksi takdirde sabah namazı rafta bekler, hayata yansımaz. Hâlbuki namaz, bereketi günlük hayatta da izlenecek, görülecek bir ibadettir. Orucumuzun bereketini şehir hayatında hissedebilmek, günlük hayatta o ruhun nasıl aksettiğini görmektir ibadetin manası. Çevremize bu örneklik oluşturulmalıdır. Kardeşliğe itimat edemeyen insanların beton yapılara itimat eden anlayışları geliştirmeleri kurtarıcı değildir. İnsanlığın bugünkü kadar büyük camileri tarihin hiçbir devrinde olmamış, bu kadar yoğun medreseleri hiçbir zaman yapılmamış, günümüzdeki kadar geniş kitlelere dini anlatan hoca fazlalığını dünya geçmişte görmemiştir. Fakat ashab-ı kiramin yalın ayak gittikleri yerlerde kardeşliğin merhametli iklimini yaşayarak bereketle başardıkları, günümüzün imkân bolluğunda başarılmıyor.

Şahıslar ile şahısların hataları arasındaki farkı gözetmek, yanlışla uğraşıp yanlışın sahibiyle uğraşmaktan uzak durmak, bidatçıyı yok etmek değil bidatin kökünü kurutmaya odaklanmak hedefimiz olmalıdır. Kardeşimiz olmadığı, başka bir kutupta bulunduğu hâlde kâfiri bile yok etmeyi değil küfrü kaldırmayı, keşke kâfirin de Müslüman oluşunu amaçlarız. “Beni ezmeden geçemezsiniz” diyen kâfirdir ki ezilerek geçilir, bunun dışındakiler Müslüman olmasını dileyerek kurtuluşlarını arzuladığımız, kardeşimiz olmalarını temenni ettiklerimizdir.

Efendimiz aleyhisselam, Ali bin ebi Talib’i Hayber’e gönderirken onun kesin bir zafere doğru gittiğini görünce yanına çağırıldı ve kesin bir zafer için gittiğini söyledikten sonra “*ancak*” buyurdu, “*bir kişinin ‘lâ ilâhe illallâh Muhammedun Resûlullah’ demesi güneşin aydınlattığı bütün şu dünyadan daha değerlidir.*” Kâfire karşı bile ölçü budur. Peki, Müslüman’a, vev hata etmiş olsa dahi ölçümüz nasıl olacak öyleyse?

*

Rabbimiz hiç kimseye, bir başka insan karşısında haklı olduğuyla ilgili bir bilgi vermiş değildir. Herkes en haklı olduğunu zannedeceği bir yoldadır. Allah Teâlâ, müminlerin imamı Ebu Hanife’ye rahmet eylesin ki sağlığında şöyle demiştir: “Benim içtihatlarım yanlışlık ihtimali olan işlerdir ama doğrudurlar. Bana karşı gelenlerin içtihatları ise doğruluk ihtimali olan yanlışlardır.”

Müminler de birbirleri arasındaki görüş ayrılıklarına hem kendileri hem karşılarındaki muhatapları açısından bu mantıkla bakmalı, böylece hem kendileri hem kardeşleri için adaletli olmaktan sapmama konusunda mesafe kazanmalıdırlar. “Ben böyle düşünüyorum, doğru kesinlikle budur” şeklinde katı bir anlayış ümmetimizin tarihinde ve kültüründe asla benimsenmemiş yanlışlardandır ve hamd olsun ki hiç yaşanmamıştır. Zaten kul olduğunu idrak etmiş bir beyin sahibinin böyle kesinlik ve hamasîlik içinde bulunması mümkün değildir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.